

tvrzeno, že spor byl na straně žalovaného svévolný. Žalovaný, bráně se proti žalobě o vyklizení, jednal ve výkonu svého práva, při čemž nebylo poškození jiného účelem výkonu práva (§§ 1295 a 1305 obč. zák.), neboť mohl žalovaný býti bezelstného mínění, že jest v právu, obzvláště ana první soudní stolice mu dala za pravdu. Soud odvolací proto neshledal v jednání žalovaného zavinění vůbec podle § 1295 obč. zák., tím méně zlý úmysl nebo hrubou nedbalost (§ 1324 obč. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně se dovolává z rozsudku odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci. Dovolatelka vychází z nesprávného předpokladu, že jí pronajímatel Vilém U. odevzdal celý najatý dům 1. října 1926. Opak toho vyplývá z předcházejícího sporu Viléma U-a proti Heřmanu P-ovi (nynějšímu žalovanému) o vyklizení bytu, z něhož jde najevo, že P. po skončení nájemního poměru mezi Vilémem U-em a firmou M. nevyklidil byt, který v tom domě obýval, a že byl mezi nimi veden spor o jeho vyklizení. Vilém U. tedy neodevzdal žalobkyni tehdy celý dům do držení. Odvolací soud správně posoudil věc, uznáv, že se žalobkyně nemůže domáhati na žalovaném náhrady škody pro porušení smlouvy, ana s ním nebyla ve smluvním poměru. Zda se jí může domáhati vlastník domu, neb ona na vlastníkovu domu, nelze v tomto sporu řešiti. Žalovanému nelze přiřítati za vinu ani nedovolený čin, který podle mínění žalobkyně spočíval v tom, že neuposlechl výzvy majitele domu, by byt vyklidil. Nepřestoupil tím žádnou normu, ano ve sporu o vyklizení bytu bylo teprve dovolacím soudem právoplatně uznáno, že neměl právo používati bytu po skončení nájemního poměru mezi vlastníkem domu a firmou M. Ze zjištěných skutečností nelze ani usuzovati, že žalovaný jednal proti dobrým mravům, neuposlechnuv výzvu žalobkyně, by s ní uzavřel podnájemní smlouvu nebo se vystěhoval, ani že své domnělé právo na byt ve sporu o vyklizení hájil zřejmě k tomu cíli, by jiného — žalobkyni — poškodil (§ 1295 druhý odstavec obč. zák.). Vždyť teprve právoplatným rozsudkem ve sporu o vyklizení bytu bylo zjištěno, že jeho právo na byt proti vlastníku domu bylo jen domnělé. Žalobkyně nedokázala žádné jednání neb opomenutí žalovaného, které by ho zavazovalo nahraditi jí tvrzenou škodu. Proto byl její žalobní nárok neodůvodněný.

Čís. 11052.

I ve směnkách jest z á s a d n ě používati firmy přesně tak, jak jest zapsána v obchodním rejstříku.

Pokud nebylo použití zkratky firmy k označení remitenta způsobilé, by byla přivoděna záměna.

(Rozh. ze dne 2. října 1931, Rv I 1446/31.)

K návrhu firmy Monopol, továrna požívatín a válcový mlýn, Bratři Zátkové, společnost s ručením obmezeným v Českých Budějovicích, byl vydán směnečný platební příkaz proti žalovaným. Žalovaní namítli, že žalobkyně nemá aktivní oprávnění ke sporu, ježto remitentem byla firma »Bratři Zátkové, Čes. Budějovice«. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Záleží jen na tom, zda jest žalobkyně ze směnky formálně i materiálně oprávněna k žalobě jako směnečná věřitelka. Žalovaní jí toto oprávnění upírají, tvrdíce, že podle směnky jest remitentem firma »Bratři Zátkové, Čes. Budějovice«, tedy právní podmět od žalobkyně zcela rozdílný a nad to ještě neexistující, takže se vlastně směnce nedostává ani podstatné náležitosti § 3 čís. 3 sm. zákona a směnka je neplatná (§ 6 sm. zákona). Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Jest sice pravda, že se označení remitenta ve směnce »Bratři Zátkové, Čes. Budějovice« zplna nekryje se zněním firmy žalobkyně »Monopol, továrna požívatín a válcový mlýn, Bratři Zátkové, společnost s r. o. v Českých Budějovicích«. Firma žalobkyně se skládá z několika součástí. Hlavní součástí jsou slova »Bratři Zátkové«, vše ostatní jsou dodatky. Tím arci není řečeno, že by dodatky do firmy pojaté byly méněcennými jejími součástkami. Jakmile jest firma utvořena, tvoří všemi svými součástkami celek a jako takový požívá ochrany. Leč o to tu nejde, nýbrž záleží na tom, zda použití zkratky firmy k označení remitenta bylo způsobilé, by jím byla vzbuzena pochybnost o totožnosti remitenta se žalující firmou, zejména u žalovaných. Dovolací soud sdílí názor nižších soudů, že tomu tak nebylo. Žalovaní nepopřeli, že tuto směnku dali žalobkyni ke krytí hodnoty sudů a nádob, a namítali jen předčasné a neodůvodněné její uplatnění, uznávše zároveň, že dluhují ze zažalované částky onu, na niž byla žaloba obmezena. Uznali tedy dluh ze sporné směnky proti žalobkyni. Z toho vyplývá, že žalobkyně jest materiálně totožná a remitentem, a to i podle názoru žalovaných. Že pak bylo vyhověno požadavku formální platnosti údaje remitenta, to jest, že bylo uvedeno označení, které může býti samo o sobě jménem právního podmětu, přiznávají žalovaní v dovolání sami. Bylo by tedy ještě uvážiti, zda i po stránce formální není totožnost údaje remitenta s označením žalobkyně pochybná. Lze připustiti, že zásadně má býti používáno firmy přesně tak, jak jest zapsána v obchodním rejstříku a to i ve směnkách. Leč požadavek formální totožnosti nesmí býti přepínán tak, by i nepodstatná odchylka ve směnce byla na závalu její platnosti. Jako remitent jest ve směnce vyznačena žalobkyně hlavní součástí své firmy »Bratři Zátkové« s dodatkem »Čes. Budějovice«. Bylo zjištěno, že v Českých Budějovicích není jiné firmy tohoto znění, nýbrž jest tam jen firma »Monopol, továrna požívatín a válcový mlýn, Bratři Zátkové, společnost s r. o. v Českých Budějovicích«. Záměna není tudíž možná a jest odchylku v označení remitenta, vlastně

jen zkratku obchodního jména žalobkyně, podle zjištění nižších soudů nad to ještě v obchodním styku pro označení žalobkyně obvyklou — pokládati za bezvýznamnou, to tím spíše, ani žalovaní sami o totožnosti remitenta se žalobkyní nebyli na pochybách.

Čís. 11053.

V právu chůze jest zahrnuto i právo voditi kolo, nikoliv však i právo jezdit na něm.

(Rozh. ze dne 3. října 1931, R I 613/31.)

Mezi domem žalobců čp. 355 a domem žalovaných čp. 354 byl zvýšený násep, jenž náležel k domu žalobců, po němž však příslušelo žalovaným právo chůze a průjezdu trakařem směrem od stavení čp. 354 na okresní silnici. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalované, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřísluší právo jezdit kolem ani právo kolo voditi po náspi domu čp. 355 jako statku služebního ve prospěch domu čp. 354 jako statku panujícího, ani vůbec osobně pro obyvatele domu čp. 354 ani pro kohokoliv jiného, že žalovaní jsou povinni zdržeti se výkonu práva jízdy kolem a vodění kola a vůbec jakéhokoliv jednání, jež by se jevílo výkonem takového práva. *Procesní soud* prvního stolu uznal podle žaloby. *Odvolací soud* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji vyčkaje pravomoci znovu projednal a rozhodl. *Důvody*: Odvolací soud nesdílí názor prvního stolu, že v právu chůze po sporné náspi není obsaženo právo vésti při chůzi s sebou kolo. Toto právo rovná se právu stezky a tu podle § 492 obč. zák. ten, kdo má toto právo, smí po cestě choditi, dáti se od lidí nositi nebo dáti jiným lidem k sobě přicházeti. Obsahuje-li tedy právo chůze po sporné náspi právo dáti se nositi po stezce, není vodění kola při chůzi rozšiřováním služebnosti, vždyť vodění kola jest daleko menším zatěžováním služebního pozemku než nyní již málo praktické dáti se nositi lidmi. Podle názoru odvolacího soudu není však v právu chůze (stezky) nebo v právu jezdit trakařem obsaženo právo jezdit na kole. To vyplývá již z ustanovení § 493 obč. zák., podle něhož právo choditi nelze rozšířiti v právo jezdit (koňmo) a ježdění na kole jest přirozeně daleko větším zatížením služebního pozemku než právo chůze nebo příjezdu trakařem, ana při jízdě na kole jest daleko větší možnost poškoditi osoby jiné po cestě jdoucí neb tam jsoucí, což u pouhé chůze neb jízdy trakařem jest zpravidla vyloučeno. Však i při tomto svém názoru nemůže soud odvolací rozhodnouti ve věci samé a to pro vytýkanou kusost řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobců.

Důvody:

Přisvědčiti jest odvolacímu soudu, že v souzeném případě jest v právu chůze zahrnuto i právo voditi kolo, ale nikoli též právo jezdit